

Mrcha

MARKÉTA LAUBROVÁ

Mrcha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Markéta Laubrová
Mrcha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A stylized, handwritten signature in black ink. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'M' and 'L' that are connected. The letters are written in a way that suggests a personal and artistic touch.

MARKÉTA LAUBROVÁ

A stylized, handwritten-style signature in black ink, appearing to read 'Mrcha'.

Copyright © Markéta Laubrová, 2025

Design © Zuzana Bürger, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-944-0

ISBN e-knihy 978-80-267-5030-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5049-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5050-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

MARKÉTA LAUBROVÁ

OBSAH

KAPITOLA 1	11
KAPITOLA 2	18
KAPITOLA 3	21
KAPITOLA 4	28
KAPITOLA 5	33
KAPITOLA 6	36
KAPITOLA 7	43
KAPITOLA 8	46
KAPITOLA 9	54
KAPITOLA 10	61
KAPITOLA 11	73
KAPITOLA 12	78

KAPITOLA 13	88
KAPITOLA 14	96
KAPITOLA 15	108
KAPITOLA 16	111
KAPITOLA 17	133
KAPITOLA 18	138
KAPITOLA 19	154
KAPITOLA 20	160
EPILOG	174
 Slovo autorky	 179
Poděkování	181

*Byl to jen vztah, který nevyšel. Proč by se tím měla trápit až
do dospělosti?*

Možná proto, že to vztah nebyl.

Ona byla dítě, on dospělý.

On ji zneužíval.

KAPITOLA 1

Seděla jsem na barové stoličce v jednom průměrném podniku v našem městě a nudila se. Kovovým míchátkem jsem propichovala kandovanou třešničku v pití a sledovala dění v klubu. Pár vysokoškoláků postávalo na druhé straně baru, u rohového stolu se hlasitě bavila skupina předpokládám rozvedených padesátníků. Jeden halekal přes druhého, přátelsky se u toho poplácávali po otylých zádech a pozorně prohlíželi a hodnotili každou ženu, která prošla kolem.

Zůstala jsem na nich viset očima. To byla podívaná. Všichni navlečení v nejlepším oblečení, které našli doma, jeden jako druhý, všichni vypadali na chlup stejně, značkové polo tričko zastrkané do světlých džín, postava v půlce přestřípnutá černým páskem, na zápěstí drahé hodinky, nohy naražené do tmavě modrých mokasín. No páni... Z těch břich valících se z utažených kalhot mi bylo trochu do smíchu.

Jeden z těch chlápků se na mě zadíval a významně zamrkal. V ten moment mi došlo, jak moc se hrbím. Narovnala jsem se, protáhla si krk a snažila se nevnímat, jak mě bolí svaly na zádech. Chabě jsem se na něj usmála a uhnula pohledem.

Dnes jsem nebyla v nejlepší formě. Chyběla mi nálada namotávat si vlasy na ukazováček, olizovat si rty, neměla jsem chuť svůdně koukat přes rameno a plaše klopit oči, kdykoli se naše pohledy střetnou. Asi čekám na někoho, kdo bude mít

odvahu, aby za mnou přišel a dal se se mnou do řeči, aniž by ode mě dostal předem zelenou.

Beze slov jsme na sebe s barmanem kývli a ten začal připravovat další manhattan, když se přede mnou objevila prázdná sklenka.

U východu se začala hádat dvojice mužů. Otočila jsem se. Přes hudbu nebylo slyšet, čeho se jejich hlasitá debata týká, jeden tomu druhému mával rukama před obličejem, druhý se s každým nádechem nafukoval a obličej mu brunátněl.

Barman zvedl oči. Prudce odhodil lopatku s ledem zpátky do mrazáku, vyběhl zpoza baru, a i když byl o hlavu menší než ti dva, postavil se rozhodně mezi ně a něco jim vysvětloval. Razantně ukázal na dveře a oni se začali hádat i s ním.

Hudba utichla. Z jukeboxu, u kterého postávali nějací kluci, se začala ozývat melodie, ve které jsem poznala známou filmovou melodii.

Revvin' up your engine

Listen to her howlin' roar

Metal under tension

Beggin' you to touch and go

Highway to the Danger Zone

Možná jsem chvíli tápala, ke kterému osmdesátkovému filmu tu písničku přiřadit, ale jakmile začala po baru pobíhat celá vysokoškolská parta s rozpřaženýma rukama a se smíchem předvádět letecké výkruty, došlo mi to.

Až teď, když jsem se bavila pohledem na jejich dramatické vzdušné souboje, jsem si všimla, že se nad tanečním parke-tem, který zůstával celý večer opuštěný, vznáší disko koule. Na všechno kolem vrhala malá třpytivá světýlka a jedno z nich běhalo po přesné trajektorii nedaleko mě. Trochu

jsem se posunula na židli, abych se k němu přiblížila. Když jsem natáhla nohu, naskočila mi jedna z těch teček na kůži. Líně se táhla po pravé noze vzhůru, od kolena se přesunula po stehně, přes sukni, a pak mě opustila, aby se ke mně po elipse zase vrátila.

Fascinovaně jsem ji sledovala. Byla přesná, zdálo se mi, že ani o kousek neuhnula, každý okruh běžela po mém těle po stejné cestičce.

Trochu jsem si povytáhla sukni, abych ji viděla běžet po kůži ještě o chvíli déle. Zdálo se, že je to momentálně nejzajímavější věc, které můžu věnovat pozornost.

„A mám ji! Chytil jsem ji, *mrchu*.“

Zvedla jsem oči a překvapeně se podívala do tváře tomu, kdo mi položil ruku na koleno. Byl to jeden z těch vysokoškoláků, mladý kluk, ani mu pořádně nerostly vousy. Byl dost vysoký, šlachovitý, hubený. Měl delší tmavé vlasy sčesané dozadu a nasměle se usmíval. Silně mu cukalo v pravém koutku. V téhle vteřině mu šlo o všechno – buď ho plácnu přes ruku, ztropím scénu a odkážu ho do určitých míst, nebo se jeho troufalému pokusu o sblížení zasměju a začneme konverzovat.

Zatím jsem nedávala nic najevo. Sledovala jsem jeho výraz a užívala si nejistotu v jeho očích. Byl to zlomek vteřiny, ale mně přišlo, že ho nechávám na pochybách věčnost.

„Nemáš,“ řekla jsem a zdvihla okraj sukně, pod kterou se světlýlko na mžik schovalo. On se nejistě zasmál. Trochu se ke mně přitiskl, když uhýbal kolem procházející číšnici, a když pak ke mně znovu otočil hlavu, dlouze se zadíval na ruku, která zůstávala položená na mémoleni. Vypadalo to, že pochybuje o tom, zda ji tam má dále nechávat.

Dlaň se mu potila. Chudák, musel být hodně nervózní.

V moment, kdy ji chtěl zvednout a ležérně položit na barovou desku, jsem zasáhla a jeho dlaň si přitiskla na horní polovinu

stehna. Svou ruku jsem nechala ležet na té jeho a během pár vteřin se naše prsty propletly.

Rozšířily se mu oči a on se na mě užasle podíval, jako by sám nevěřil tomu, že jsem ho neodmítla.

„Co dělá tak krásná slečna sama v baru?“ zeptal se hlubokým hlasem, i když bylo slyšet, že je majitelem hlasu mnohem vyššího. To, jak se snažil působit jako drsňák, mi přišlo spíš úsměvné, než aby to na mě dělalo dojem. Tím, jak nevědomky příliš pevně svíral moje stehno, jak se mu i přes snahu třásl hlas, jak měl orosené čelo, jak sebou šil, když jsem se mu dívala do očí – tím vším mi prozrazoval, že je to nezkušený mladý kluk. Kolik mu tak mohlo být? Devatenáct, dvacet?

„Nevím, asi čekám, až se tu objeví princ a vysvobodí mě,“ odpověděla jsem a věnovala mu lehký úsměv. Zazářily mu oči a bylo vidět, jak mu pomalu roste sebevědomí.

„A pořád čekáš, nebo ti budu stačit já?“ zeptal se a tentokrát posunul svou ruku po mém stehně výše on. Hrozně to drhlo.

„Máš bílýho koně? Ten je důležitý,“ ušklíbla jsem se a upravila mu pokrčený límec mikiny. Pak jsem nechala ruku klesnout po jeho hrudníku dolů. Pevné tělo. To mám ráda.

Narovnal se, odkašlal si a dal si záležet, abych dobře slyšela každé slovo, které řekne.

„Bude ti stačit moje bílá audina? Mám á jedničku,“ mrknul na mě.

To snad ne. Další týpek, co mě balí na auto? To je pro muže druhá nejdůležitější hračka, kterou potřebují pochválit.

Věnovala jsem mu přesně ten pohled, který ode mě čekal. Rozzářený pohled nenasytné zlatokopy.

Slyším, jak ze mě padá jedna lichotka za druhou, jak lžu o tom, že miluju bílý auta, že audiny jsou super a že sto sedmdesát koní je podle mého skromného ženského názoru dost.

No... když koukám na ty umazaný a odřený boty, tak bych si tipla, že jeho audina má přetočený tachometr a je dotažená po totálce z Německa jako nebouraný auto po třetím a velice solidním majiteli.

Opravdu stačí se jen párkrát hloupě usmát, zamrkat, dovolit mu nějaký ten dotek a je můj? Že mě to pořád překvapuje, je to dost se opakující schéma.

*Hello there the angel from my nightmare
The shadow in the background of the morgue
The unsuspecting victim of darkness in the valley
We can live like Jack and Sally if we want*

Zarazila jsem se v půlce pohybu a zaposlouchala se do písničky, která zaplnila celý prostor kolem mě.

Slyšela jsem ji poprvé po patnácti letech.

„Tuhle písničku nesnáším,“ oznámila jsem mu mezi řečí a vypila zbytek tekutiny, která se zrcadlila na dně skleničky s vysokou nohou. On se opřel loktem o bar a zadíval se mi do tváře.

„Ta mi přijde dobrá, to je Travis Barker, co hraje na bicí. Co že ji nesnášíš?“ zajímal se upřímně a naklonil hlavu doprava, jak se snažil zachytit můj pohled. Z vlny tmavých vlasů se mu uvolnil jeden pramen a spadl mu do čela. S láskou jsem mu ho zastrčila za ucho.

„Mám na ni nehezky vzpomínky, tak bych to asi popsala.“

Pokýval hlavou a zatočil se svojí skleničkou na desce baru tak, až se mu v rumu s ledem vytvořil vír.

„Na to mám jeden super lék. Udělat si na ni nový, lepší vzpomínky. Jdeš ven?“

Bylo dost chladno. Zalitovala jsem, že jsem si brala sukni. Stáli jsme v tmavé postranní uličce vedle klubu. Nevedla

daleko, ústila jen na malý dvorek s popelnicemi. Občas nás někdo vyrušil, když se přišel vyzvracet do keře nebo se mu nechtělo čekat frontu na záchody, tak si skočil na malou ven.

Hm, romantika.

Tlačil mě zády na zašlou cihlovou zeď a vší silou se ke mně tiskl. Líbal mě vášnivě, jeho pusa chutnala po alkoholu trpce. I přesto, že jeho oblečení a vlasy čpěly klasickou hospodskou směsí cigaretového kouře a vařeného jídla, kůže mu voněla svěží sportovní vůní. Jeho paže byly pevné, štíhlé, měla jsem pocit, že mě objímá dvakrát, a jeho ruce byly všude. Cítila jsem, jak moc je vzrušený. Třásl se, oči měl přivřené, sotva mezi polibky nabíral dech.

„Bydlíš tady někde?“ zašeptal a znovu mě políbil.

„Kousek odtud,“ přikývla jsem a opětovala jeho náruživé polibky. Vzdychl a přitiskl mě k sobě ještě víc.

„Půjdemě pěšky, nebo vezmeme taxíka?“

„Taxi,“ řekla jsem tiše a vytahovala z kabelky mobil, „ale jedeme k tobě, na tom trvám.“ On horlivě přikyvoval a přitom vypadal jako v transu. Kdybych řekla cokoli, odkýval by to, jen abych už to číslo vytočila.

„Kde bydlíš?“ zeptala jsem se.

„Ukaž.“

Podala jsem mu telefon. Kus poodstoupil a hovor vyřídil. Pak se ke mně otočil a zadíval se mi do očí. Najednou vypadal úplně střízlivě. Zarazilo mě to.

„Abych to shrnul – čeká nás nejmíň patnáct minut čekání na taxík, pak deset minut jízdy,“ vypočítával a pomalu ke mně přistupoval, „pak kus musíme po svých, na koleji nám nefunguje výtah, dáme si výšlap až do osmého patra. A já teda doufám, že ten kretén fakt odjel domů dneska a nezůstává přes noc. Co? Fakt nepojedeme k tobě? Chceš to riskovat?“ zazubil se a pevně mě objal. Zasmála jsem se. Ještě mi špitl do ucha něco v tom

smyslu, že si není jistý, jestli to tak dlouho vydrží. Opřela jsem se o něj a zabořila mu obličej do mikiny.

To nejde.

Doma na mě čeká přítel.

KAPITOLA 2

Co bych o sobě měla vyprávět? Obyčejná holka z malé vesnice. Mám sourozence, bráchu, je o deset let starší než já. Z domova odešel přesně v den svých osmnáctých narozenin, kdy se šíleně pohádal s tátou. Na maturitu se vykašlal, od té doby jsem ho viděla jenom na pár fotkách, které poslal mámě e-mailem. Odjel do Ameriky. Českou republiku nesnášel. Nesnášel všechno, naši mentalitu, naše zvyky. Vlastně jsem měla pocit, že nesnášel nás. Vzpomínám si, jak ho to do Ameriky vždycky táhlo – jako by tam odjakživa patřil, jen se omylem narodil ve špatné zemi. Když se snažím vybavit si jeho tvář, okamžitě vidím i spoustu amerických vlajek, kterými si polepil celý pokoj.

Kdybych ho dnes někde potkala, nemyslím si, že bych ho poznala. Už přes pět let se nám neozval a nikdo o něm nic neví. Už mě kolikrát napadlo, jestli je ještě vůbec naživu. Bratr se po svém odchodu stal člověkem, o kterém se nemluví. Je to matoucí, všichni se chovají, jako by brácha nikdy neexistoval, a já mám strach, že vzpomínky, které na něj mám, třeba nikdy nebyly skutečné.

S mámou jsem vždycky měla dobrý vztah. Jsme jako sestry, můžu se jí svěřit s čímkoli, nikdy mě nesoudí ani nepeskuje. Nikdy mi nenadává, že jsem něco pokazila, zastává názor, že pusťte si musím natlouct sama a sama poznat, co je dobře a co ne.

Maminka. Ta to se mnou umí.

Táta je trochu jiný kafe. Nemůžu říct, že nemám ráda jeho, spíš hodně staromódní názory ohledně žen, který zastává. Možná vyzní vtipně, že svou manželku uznává jen jako výkon-nou jednotku v domácnosti, ale žít v rodině, kde táta vidí svou ženu jako další spotřebič, není zrovna med. Máma je k tomu, aby se o všechno postarala sama, poslušně mlčela a hlavně nerušila pána tvorstva, když se zrovna zabývá důležitějšími chlapáckými záležitostmi. Mamka musí všechny domácí práce zastat sama, táta jí nikdy s ničím nepomůže. Já se sice snažím přiložit ruku k dílu, ale většinou maminku v péči o domácnost zdržuju. Neumím tak rychle krájet zeleninu jako ona, pořád nechápu, na kolik se co pere, proč se minule dávala na utěrky předpírka a teď ne, a třeba ani obyčejná trička nedokážu vy-zehlit tak dokonale jako její obratné ruce.

Vyložení nenávidím situace, kdy se rodiče vrátí z práce, oba unavení. Máma poklidí, vymění prádlo v pračce, prádlo pověsí v koupelně na šnůru nad vanou a vrátí se do kuchyně. Táta za tu samou dobu stihne zalehnout k televizi, přepnout několik pořadů a desetkrát se podrbat na zadku. Pak začne na mámu z gauče pokřikovat, že má hlad, ať udělá něco k jídlu. *A kafe mi taky udělej. Něco sladkého jsi nekoupila? Co si teď mám dát k tomu kafi, co?* Máma se omlouvá za cokoliv, co je zrovna za problém, a pak tráví u sporáku další dvě hodiny. Musí totiž být teplá večeře. Vítané jsou jen knedlíky s omáčkou nebo pořádný kus masa, nejlépe řízky. Máma vaří do sedmi do večera a táta, asi aby jí to rychleji utíkalo a tolik se nenudila, ještě z gauče uděluje povely typu *ne že budou ty řízky zase tuhý jako minule nebo nedávej do té omáčky tolik mouky, kdo to má jíst.*

K mámě se táta nikdy neměl. Žádné pohlazení, žádné pro-jevy lásky, přízně, není mezi nimi zřetelná žádná přitažlivost. Nikdy mámu nepochválí, že hezky uklidila, dobře a chutně